

Հովհաննէս Թումանյան

Քրիստոսն անապատում

Անապատի մէջ խավար ու տխուր,
Ցրված քարերից մի քարի վրրա,
Գլխակոր նըստած, մտախոհ ու լուռ՝
Աշխարհի մասին մըտածում էր նա:

Նրա ճակատը մութն էր ավելի,
Քան անապատը գիշերվա մթնում,
Մտածում էր նա՝ սեր-լույս ծավալի
Մարդկային կյանքի մութն անապատում:

Աչքի առաջն անց էին կենում

Սրբով, արյունով խուժադուժ ազգեր,
Անճար ու տրկար լաց էին լինում
Աղքատը, այրին ու որբը անտեր...

Եվ անապատում մի քարի վրրա
Միայնակ նըստած մըտածում էր նա...

1892